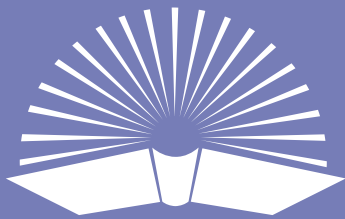

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
שלח

myshliach.net

שקח

לקו"ש חלק ב' ע' 28 ואילך
מתורגם ללה"ק

טהורה היא אתה בראתה אתה יצרתה אתה נפחתה בי ואתה משמרה בקרביי, – איך יתכן שיעבור הוא על ציווי בוראו? על כך אומרת הגמרא: שכך היא אומנתו של היצר הרע, ואין הדבר בא בבת אחת אלא קימעה קימעה. במצוות יש הרי הענין של הידור מצוה, כן יתכן – כפי שנאמר בגמרא – שיקיים אדם את המצוות ו(בכל זאת) לא יצא ידי חובתו. בא, איפוא, תחלה היצר הרע וטוען: לשם מה עליך לקיים המצוה בהידור, קיים את המצוה סתם. לאחר מכן בא היצר הרע וטוען שיקיים המצוה כפי שיוצאים בה על פי הדחק, וכך מוצא הוא פתח לומר לו שיעבור על איסור.

אם כך הוא הדבר לגבי כל מצוה פרטית, שהקלה כלשהי במצוה גוררת אחריה עבירה על איסור – כל שכן במצוות אהבת ישראל, שהיא יסוד כל המצוות, וכמאמר הירושלמי³: "אמר רבי עקיבא: ואהבת לרעך כמוך זהו כלל גדול בתורה", הקלה במצוה זו גורמת לנתינת מקום להיפך חס

א. לגבי הכתוב בפרשתנו: "ויקרא משה להושע בן נון יהושע", נאמר בגמרא¹, ש"משה רבינו התפלל: יייה יושיעך מעצת מרגלים". יש להבין: מאחר שהמרגלים היו "כשרים באותה שעה", והכרח הרי לומר כך, שאם לא כן, לא היה משה רבינו מסכים לשלחם (והדבר תלוי היה הרי במשה, כנאמר: שלח לך – לדעתך), לשם מה, אם כן, התפלל: יייה יושיעך מעצת מרגלים?

ואם נניח שלמרות שכשרים היו, חשש משה שמא יארע משהו, ומשום כך התפלל בעד יהושע – בלתי מובן לפי זה: למה התפלל בעד יהושע בלבד ולא בעד כולם?

ב. נאמר בגמרא²: "כך אומנתו של יצר הרע: היום אומר לו עשה כך ולמחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו עבוד עבודה זרה". הגמרא מתכוונת להסביר איך יתכן שיהודי יעבור עבירה? יהודי מבני אברהם יצחק ויעקב, ובו נשמה, "נשמה שנתת בי

ושלום.

שמאי במקום בית הלל אינה משנה⁸.

לכן כשבא הגר לשמאי וביקש, למדני כל התורה כולה על רגל אחת, מבחינת הנהגתו של שמאי בקו הגבורות, לא היה מקום לכך, ודחפו באמת הבנין, אמת הבנין פירושו מדה, משום המדידה וההגבלה של בנין שמאי – דחפו, שלפיה אין מקום לזה. אך כשבא להלל, שענינו⁹: "בהלו נרו", חסד ו"המשכה", מצא מקום גם עבורו, ואמר שבאמצעות אהבת ישראל זוכים לכל התורה כולה.

ד. כפי שנאמר בזהר¹⁰ על שלשה צדיקים, שכל אחד מהם חי בדור שלא היה הגון: נח, אברהם ומשה. בדורו של נח, בשעת המבול, התפלל נח רק בעדו ובעד בני ביתו, ואילו בנוגע לבני הדור כולם לא חשב כלל, רק כשבאו אליו ושאלוהו לפשר בניית התיבה, גילה להם שהקב"ה עומד להביא מבול לעולם, ואף הוכיחם, אבל הוא לא הלך אליהם, והזוהר מתבטא ביחס לכך בצורה קשה.

אברהם לא המתין עד שיבואו אליו, אלא: "ויקרא שם בשם הוי' אל עולם"¹¹, הלך לכולם, ופרסם אלקות בעולם, למרות זאת, התבטאה עבודתו בעשיית "צדיקים", ואילו עבור אלה שאינם צדיקים לא התפלל, בשעת גזירת סדום, ביקש מהקב"ה: אולי יש

ג. בקשר לאהבת ישראל מסופר בגמרא⁴ על גר שבא לשמאי וביקשו: "למדני כל התורה כולה על רגל אחת", דחפו באמת הבנין. כשבא להלל, אמר לו הלל: "דעלך סני – לחברך לא תעביד, ואידך – פירושא הוא". וקשה: מאחר וכן אמר הלל, הרי זה ענין אמת לאמיתו, מדוע, אם כן, לא אמר לו גם שמאי כך?

אלא, שב"עבודת" והנהגת הצדיקים קיימות שתי דרכי עבודה: התנהגות של צדיקים כפי שהם לעצמם, הנהגה של קו ה"גבורות" שענינן – העלאה, ואין להם ולגשמיות העולם כלום, וכמובא בלקוטי תורה⁵, שקיום המצוות שלהם הוא ברוחניות, דוגמת הרשב"י בעת היותו במערה.

כלומר: אין עבודה זו שייכת לכלל. זה ענין לצדיקים הנמצאים כאן למטה כמו למעלה, אבל לגבי העולם אינה תופסת מקום, וכדברי הרשב"י⁶: "אפשר אדם חורש וזורע תורה מה תהא עליה" כו', והגמרא מסיימת: "הרבה עשו כרשב"י ולא עלתה בידם".

כך גם בית שמאי, שעבודתם והנהגתם בקו הגבורות, שמאי מלשון "השם אורחותיו", הערכה, וכנאמר בלקוטי תורה⁷. לעצמם – היתה זו דרך טובה, אבל לא לעולם, לפיכך אין הלכה כבית שמאי, ויתר על כן: בית

נפשו בפועל, למען דור, שהוא, אפי' דור המדבר, שעליהם אומר רבי עקיבא – למרות היותו אוהב ישראל, ואומר¹⁵: ואהבת לרעך כמוך זהו כלל גדול בתורה – אין להם חלק לעולם הבא¹⁶. משה רבינו, הרועה הנאמן, מוסר נפשו גם עבורם, ונשאר במדבר בגלגלם, וכנאמר במדרש¹⁷, לפסוק צדקת הוי' עשה ומשפטיו עם ישראל, שמשה רבינו נשאר במדבר כדי להביא את דור המדבר אתו.

ה. בכך יובן מדוע התפלל משה רבנו למען יהושע דוקא: "יִהְיֶה יוֹשִׁיעַךְ מֵעֲצַת מִרְגְּלִים", אף שלמען אחרים לא התפלל.

בחסידות¹⁸ מוסבר טעם לכך שהמרגלים לא רצו ליכנס לארץ ישראל, משום שלא רצו להתעסק בגשמיות העולם. במדבר לא היה לישראל עסק עם הגשמיות, שכן אכלו לחם מן השמים, שתו מים מבארה של מרים, ואפילו הלבושים נוקו וגוהצו על ידי ענני הכבוד¹⁹, לכן, לא רצו המרגלים לצאת מהמדבר וליכנס לארץ ישראל, ולעסוק בחרישה וזריעה, ובבני אדם חורשים וזורעים.

לעצמם, יתכן שזו דרך טובה, וכמדובר לעיל שיש צדיקים שהנהגתם בקו הגבורות, אבל עבור רועה הדור ומנהיגו, כדי לבצע כוונת דירה

גו' צדיקים בתוך העיר, וכשנענה כי אין עשרה צדיקים, אזי – "ואברהם שב למקומו"¹², שוב לא השמיע כל טענה. אחרת, היתה הנהגת משה רבינו, רעיה מהימנא (רועה נאמן). בשעה שחטאו ישראל, דרש משה רבינו מהקב"ה למחול לכל ישראל, גם לרשעים. ולא רק שלא התנהג כנה, שלא התפלל רק בעד עצמו, אלא אדרבא, משה רבינו אמר¹³: "ואם אין – מחני נא מספרך אשר כתבת".

משה רבינו סיכן עצמו לטובת כל ישראל, ולמרות שעל פי שכל, על פי טעם ודעת, אין מקום להתפלל על חוטאים בעגל, ובזדון – הסתכן משה, ברצון עז ובמסירת נפש, שלמעלה מטעם ודעת, גם עבורם, ורק הנהגה זו, מכונה בזהר הקדוש, נשמתא דאורייתא: "שלימו כדקא יאות". וזו הדרך שלאחר מתן תורה, זה סימנו של "רעיה מהימנא".

מנהיג הדור, ובפרט לאחר מתן תורה, מסתכן למען כלל ישראל בלי יוצא מהכלל, בין אם השכל מסכים לזה ובין אם לאו, אינו מסתגר בתיבה עם בניו ואשתו ונשי בניו אתו, ושאר בני ישראל – לא בעי רחמי עליהו. משום שהם כו', ובגין כך איקרון מי המבול על שמי' (ולפיכך נקראים מי המבול על שמו)¹⁴.

רועה ישראל מסתכן, ובמסירת

וזה הטעם לכך שמשה התפלל על יהושע דוקא, כי משה ידע שיהושע יירש את מקומו בהנהגת הדור. שהרי אלדד ומידד מתנבאים במחנה: משה מת ויהושע מכניס את ישראל לארץ²², לכן התפלל עליו: "יִהְיֶה יוֹשִׁיעַךָ מֵעַצַּת מְרַגְלִים", גם בשעה שכשרים היו, כי מנהיג הדור חייב להתמסר לכולם.

(משיחת ש"פ שלח, תשט"ו)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

בתחתונים יש הכרח בהתבטלות עצמית לחלוטין ונחיתה לבעיות הדור. לכן, לא נתן כלב ידו למרגלים, שכן לכלב היתה התבטלות כלפי משה רבינו מנהיג הדור, וכנאמר²⁰: "ויהס כלב את העם אל משה", שמשה הוא בחינת "ונחנו מ"ה", ביטול עצמי, ביטול במציאות²¹, לפיכך, כלב – רוח אחרת היתה עמו.

שְׁלַח

מתורגם ללה"ק

הַמְּרַגְּלִים חָטְאוּ בְּכַךְ שֶׁסָּפְרוּ "כִּי עַז הָעַם הַיּוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ, וְהָעָרִים בְּצוּרוֹת גְּדוּלוֹת מְאֹד, וְגַם יְלִידֵי הָעֵנָק רְאִינוּ שָׁם". מִדּוּעַ נִחְשַׁב לָהֶם הַדָּבָר לַחֲטָא? הֲלוֹא בְּדִיּוּק לְמִטְרָה זֶה הֵם נִשְׁלַחוּ, לְתוֹר אֶת הָאֶרֶץ וּלְבַדֵּק אוֹתָהּ. עַל כֵּן הֵם אַכֵּן הִשִּׁיבוּ בְּשׁוֹבָם. אִם כֵּן, מִדּוּעַ מְלוֹי תִּפְקִידָם הוּא חֲטָא חֲמוּר?

הַתְּשׁוּבָה לְכַךְ הִיא שֶׁמִּשָּׁה שָׁלַח אֶת הַמְּרַגְּלִים כְּדֵי לְבַדֵּק בְּאִיזוֹ דֶּרֶךְ וּבְאִיזוֹ אִפֵּן יִהְיֶה קָל יוֹתֵר לְכַבֵּשׁ אֶת הָאֶרֶץ. מִשָּׁה בְּקִשָּׁם לְבַדֵּק בְּאִיזוֹ מְקוֹם כְּדֵי לְהִתְחִיל אֶת הַכְּבוֹשׁ עַל־פִּי הַשָּׁבַע, שֶׁהָרִי הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא אִינוֹ עוֹשֶׂה נֶס לְלֹא צָרָה. מִשָּׁה רִבְנוּ הָיָה בְּטוֹחַ שְׁעַם־יִשְׂרָאֵל יַעֲלֶה וְיִכְבֹּשׁ אֶת הָאֶרֶץ כְּפִי שְׁצוּהַ הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא. שְׁאַלְתוּ לֹא הִיָּתָה אִם לַעֲלוֹת, אֲלֵא בִּיצַד לַעֲלוֹת עַל־מִנַּת לְהַצְלִיחַ עַל־פִּי הַשָּׁבַע. חֲטָאָם שֶׁל הַמְּרַגְּלִים הָיָה שֶׁהוֹסִיפוּ וְהִסִּיקוּ מִסְקָנָהּ מִמָּה שָׂרְאוּ. הֵם אָמְרוּ: "לֹא נוֹכַל לַעֲלוֹת אֶל הָעַם כִּי חֲזַק הוּא מִמֶּנּוּ". אָף־עַל־פִּי שֶׁהַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא צִוָּה לַעֲלוֹת לְאֶרֶץ וְלְכַבֵּשׁ אוֹתָהּ, הֵם אָמְרוּ: אִי־אֶפְשָׁר.

מִסְפּוֹרָם שֶׁל הַמְּרַגְּלִים אָנוּ לוֹמְדִים הוֹרָאָה כְּלָלִית וְיִסוּדִית עַל כָּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה: עָלִינוּ לְדַעַת שֶׁהַמִּצְוֹת הֵן צוּיִי מֵאֵת ה', וְלִכֵּן בְּרוּר שֶׁאֶפְשָׁר לְקַיֵּם. "אֵין הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְבַקֵּשׁ אֲלֵא לְפִי כּוֹחַן". אִם הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא צִוָּה עָלִינוּ, הָרִי אָנוּ מְסַגְּלִים לְבַצֵּעַ.

אֲחֵרֵי יְדִיעָה זֹה, שֶׁקִּיּוֹם הַמִּצְוָה הוּא בְּכוֹחֵנוּ, אֵל לָנוּ לְסַמֵּךְ עַל הַנֶּס. עָלִינוּ לְהִשְׁתַּדֵּל לְקַיֵּם אֶת הַמִּצְוֹת בְּדֶרֶךְ הַשָּׁבַע, בְּעוֹלָם הַזֶּה הַגִּשְׁמִי, וְכַךְ לַעֲשׂוֹת לְקָדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא דִּיָּרָה בְּתַחֲתוֹנִים. לָכֵן שָׁלַח מִשָּׁה אֶת הַמְּרַגְּלִים לְתוֹר אֶת

הָאָרֶץ. לְאַחַר הַיְדִיעָה הַבְּרוּרָה שֶׁהַדָּבָר אֲפֹשְׁרִי וּבֹדָאִי יִתְבַצֵּעַ, מִשֶּׁהָ אֵינוֹ סוֹמֵךְ
עַל הַנְּסִים שְׂוִיתֶרְחָשׁוּ, אֶלָּא שׁוֹלַח אֶת הַמְּרַגְלִים לְבִדּוֹק מַהִי הַדֶּרֶךְ לְבַצֵּעַ אֶת צְוֵי
ה' בְּדֶרֶךְ הַטָּבֵעַ.

הוֹרָאָה זֹו שֵׁיכֶת לְכָל הַמְּצֻוֹת, וְלִכֵּן מוֹפִיעָה דְּוָקָא בְּסִפּוֹר הַכְּנִיסָה לְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא מְצֻוָה כְּלָלִית. אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הִיא "אֶרֶץ אֲשֶׁר עֵינֵי ה' אֱלֹוֹקֶיךָ בָּהּ",
בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל יֵשׁ הַשְּׂגָחָה אֱלֹוֹקִית פְּנִימִית וּגְלוּיָהּ יוֹתֵר מִבְּשָׂאֵר הָאֲרָצוֹת. גַּם
בְּגִשְׁמִיּוֹת שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מְרַגְשֶׁת הָאֱלֹוֹקוֹת בִּיתֵר גְּלוּיָהּ. לִכֵּן, כָּל קִיּוֹם מְצֻוָה
הוּא בְּדַגְמַת הַכְּנִיסָה לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. קִיּוֹם הַמְּצֻוָה מִמְּשִׁיךְ קִדְשָׁה בְּגִשְׁמִיּוֹת, כְּמוֹ
הַכְּנִיסָה לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שָׁבָה הַגְּלוּיָהּ הָאֱלֹוֹקִי גְלוּיָהּ.

הוֹרָאָה כְּלָלִית נוֹסֶפֶת:

לְפָנֵי שְׂמֻקִּימִים מְצֻוָה יֵשׁ לְהִתְבּוֹנֵן בְּתַכְנֵה שֶׁל הַמְּצֻוָה וּבַכּוֹנֵה הַכְּלָלִית שֶׁל
הַמְּצֻוֹת: קִיּוֹם רְצוֹן ה' וְהִתְאַחְדוֹת עִם ה' עַל־יְדֵי כָּף. כְּשֶׁם שֶׁבְּפִרְשֶׁת הַמְּרַגְלִים
אֵנוּ מוֹצְאִים אֶת הַצְּוִי "וַיִּתְּרוּ אֶת הָאֶרֶץ", כָּף לְפָנֵי קִיּוֹם כָּל מְצֻוָה, שֶׁהִיא
בְּדַגְמַת הַכְּנִיסָה לְאֶרֶץ, יֵשׁ לְתוֹר אֶת הָאֶרֶץ: צָרִיךְ לְהִתְבּוֹנֵן בְּעַנְיָנָה שֶׁל
הַמְּצֻוָה, בְּכּוֹנֵנָתָהּ וּבְתַכְלִיתָהּ, וְכָף לְגִשְׁת לְקִיּוֹם הַמְּצֻוָה.

(מעובד על־פי 'לקוטי שיחות' חלק יג, עמ' 39-42)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

בפרשת השבוע מובא כי עוד לפני צאת המרגלים לתור את הארץ המובטחת, התפלל משה על תלמידו יהושע שהקב"ה יציל אותו מתחבולת המרגלים, כפי שבסוף התרחש אכן כאשר יחד עם כלב פרש יהושע מתכנית חבריו.

התמיהה:

אולם לא מובן. מדוע ראה משה לנכון צורך להתפלל דווקא על יהושע ולא על האחרים? אם כבר אפשר להתפלל ולבקש על מישהו שלא יחטא - לא נכון לבקש זאת על החבורה כולה?

הפתרון:

תפקידו של נשיא דור, בשונה מצדיקים אחרים, הוא להתמסר לבעיות הדור. נשיא הדור אינו שקוע בטובתו או בראייתו האישית כי אם מסור ונתון כולו למען הכלל, גם כאשר נדרש להקריב לשם כך רבות, וכמו שאמר משה לקב"ה כשחפץ להגן על עם ישראל: "אם לא תשא חטאתם מחנני נא מספרך אשר כתבת".

המרגלים, לשיטתם, לא עשו מעשה פסול. הם לא רצו להיכנס לארץ ולהתחיל להיות שקועים בענייניה - מזה שיפריע להם בעבודתם את השם. ולשם כך חפצו שלא להיכנס. אולם לא כך הייתה כוונת הקב"ה, שרצה שיעשו לו דירה דווקא על ידי התעסקות עם העולם.

ולכן למרות שבשביל אותם מרגלים הייתה הדרך טובה - לא כך לשאר עם ישראל. וכיוון שתפקידו של יהושע היה לרשת את משה ולשמש כנשיא דור הדואג לכולם - הוצרך משה להתפלל דווקא עליו.

רחוצים ומוכנים מסביב לשולחן. "רגע" נבהלה פתאום רבקי, "כמה שעות עברו מארוחת הצהריים? אכלנו בשרי היום..." ביררה. "זה בסדר, עברו כבר יותר מ-6 שעות. אפשר לאכול בלי בעיה" בדק שמוליק בשעונו.

"יופי" שמחו כולם. "אויש" קראה חיוש פתאום כשגילתה חתיכה של שניצל בשרית שנשארה לה דבוקה בין השיניים, "לא שמתי לב שנשארו לי חתיכת בשר בפה, לא הבנתי מה מציק לי בשניים כל הזמן... מה אני יעשה עכשיו? אסור לי לאכול מהחלבי? אני צריכה לחכות עוד 6 שעות?" הביטה באכזבה בצלחת עמוסת הלביבות שבמרכז השולחן.

"אל דאגה חיוש" הרגיע אותה אבא, "אין צורך לחכות שוב, את צריכה להוציא את החתיכה שנדבקה לך לשיניים, לאכול מאכל כמו לחם שינקה לך את הפה, ולשטוף את הפה הייטב, ואז תוכלי לאכול מהלביבו ללא כל חשש" הסביר. וארוחת הערב שלהם המשיכה בשלווה וברוגע:

"שאלוואם חזרתי!" הכריז אבא מפתח הדלת בשמחה, חיוש ושניאור מיהרו להתלות עליו משני הצדדים ושמוליק, רחלי ורבקי עזרו לו לסחוב את השקיות הכבדות שהביא איתו מהקניות. "מה זה אבא?" קראה רחלי מופתעת כשפרקה את אחת השקיות וגילתה שקית שלימה מלאה במוצרי חלב כשרים. "מאיפה הבאת את זה?" התפלאו כולם. אבא חייך כצופן סוד וסיפר להם, "פגשתי היום משפחה של ישראלים שסיימו טיול בפרומוסקה. הם מאוד אוהבים לאכול מאכלים חלביים וידעו שלא יוכלו להשיג כאן בפרומוסקה, ולכן הביאו איתם מהארץ כמות גדולה של מוצרי חלב כשרים והקפואו אותם. בסופו של דבר הם לא השתמשו בזה הרבה ונשארה להם כמות גדולה שיכולה להתקלקל... אז הם העניקו אותה לנו בשמחה!" סיים את הסיפור שמאחורי השקית. "יששש!" צהלה חיוש, "רק לא מזמן היה לנו חלבי בשבועות, ועכשיו עוד פעם!" שמחה. אמא התבוננה במציאה

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

מושג יסוד בהלכות בישול הוא "חום שהיד סולדת בו", שאמרו חכמים שהוא שיעור החום הנמוך ביותר שעדיין מסוגל לבשל. בשבת אסור להניח מאכל או משקה קר בחום שהיד סולדת בו כיוון שהוא יכול לבשל.

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

מענדי רבקי - בנגלור
יוכבד גולדברג - תאילנד
חיה הלפרין - בולגריה

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

ובדקה באיזה מוצרים כדאי להשתמש הראשונים שלא יחמיצו. "היום נכין לביבות גבינה טעימות" בשרה לילדים, "מי שיהיה מוכן בזריזות עם פיג'מה אחרי מקלחת יקבל הראשון!" הוסיפה וחייכה למראה הילדים שזינקו לחדרים במהירות.

ריח טוב עלה מהמטבח. תוך מספר דקות ישבו כולם

נוסח/ספר

ורומיתונו

לא מתעסקים בבוץ, מתרוממים!

פעם קרא לי הרב חדקוב, כך מספר החוזר הרב כהן, ואמר שאתמול בלילה, כאשר ליווה את הרבי לביתו, הרבי סיפר לו על חילופי דברים שהיו בינו לבין אחד היהודים שנכנסו אותו ערב ל'יחידות', והוסיף ואמר, שכדאי להעלות את הדברים על הכתב והוא יגיה את זה. כלומר, הרבי רצה שהמענה שנתן ליהודי פרטי ב'יחידות' יתפרסם, כיוון שיש בו הוראה לרבים. ולכן קרא לי הרב חדקוב, כדי שיוכל להרצות לפני את הדברים ואני אכתבם ויעבירם להגהת הרבי.

וזה תוכן המענה: היהודי התלונן אצל הרבי על כך שבכל עניין טוב שהוא עוסק, הוא מרגיש שיש לו בזה פניות אישיות למיניהן. הרבי ענה לו באמצעות משל: כאשר אדם נכנס לעסק שעלול להניב ריווח של מיליון דולר, ומלבד ריווח זה יהיה לו גם ריווח מן הצד ששווה סך עשרה סנט, הרי ברור שמה שתופס את מוחו של האדם הוא הריווח של המיליון דולר, ואילו לעשרה סנט אין כל משמעות בעיניו.

ועל-דרך זה בעבודת ה': כאשר יהודי עושה מצווה, הוא מתקשר עם הקב"ה. "מצווה" מלשון צוותא וחיבור. כשיהודי יחשוב ויתבונן במשמעות העניין של ההתחברות שלו כנברא מוגבל עם הקב"ה, הבורא הבלתי-מוגבל – אזי כל שאר השטויות לא יתפסו מקום אצלו. כשם שכשעוסקים במיליון דולר העשרה סנט אינם משמעותיים, כך כאשר חושבים על קשר עם אין-סוף ב"ה כל שאר הבלי העולם אינם תופסים מקום (הדברים נדפסו

אחד מהמאפיינים העיקריים בהתוועדויותיו של הרבי היו - האהבה והמסירות הבלתי-מוגבלת שהייתה לו לכלל ישראל ולכל יהודי בפרט. חלק ניכר מההתוועדויות היה מנוצל להתעסקות בצרכי כלל ישראל בגשמיות וברוחניות. את דעתו הרמה והתקיפה בנושאי שלמות התורה, העם והארץ, ואת הדרבון והעידוד הבלתי פוסקים לחסידים לצאת לשליחות ולדאוג לכל יהודי נידח - השמיע הרבי בהתוועדויות התכופות.

בנוסף, במשך השנים היו הזדמנויות רבות שבמהלך ההתוועדות הרבי פעל כל מיני דברים שמימיים והיה ניכר בבירור שמשוהו על-טבעי מתרחש.

בשורות הבאות, נביא כחלק מההכנה ליום ההילולא ג' תמוז כמה סיפורים מהאווירה בסמיכות אל הרבי ומההתוועדויות, אותם סיפר בהזדמנות מיוחדת החוזר של הרבי הרב יואל כהן - סיפורים שאולי יתארו קצת את הדברים.

מיליון דולר

הסיפור הבא אירע בשנים הראשונות לנשיאות הרבי, והוא מבטא היטב את גישתו של הרבי - להתרומם ולעלות למעלה מבלי לחתור ולחטט בדברים הבלתי רצויים.

אבל לפני זה הקדמה קטנה. בשנים הראשונות, הרבי היה נוהג לחזור מ-770 לביתו ברגל. הרב חודקוב, המזכיר, היה מלווה את הרבי לביתו, ואם היה זה ליל 'יחידות', הוא היה נשאר במשרדו עד שה'יחידות' הסתיימו ואז היה מלווה את הרבי.

בהרחבה יותר בתורת מנחם).

תנועה של התרוממות

תנועה זו של התרוממות בלי התעסקות בשלילת הרע באה לידי ביטוי גם בדברים כלליים. לדוגמה, במצב כמו שעם ישראל היה שרוי ערב מלחמת ששת הימים, בסכנה קיומית גדולה, אפשר להתייחס למצב בשני אופנים - אפשר לגזור תענית, לעורר לתשובה וכו'; ודאי שזו דרך נכונה ומוכרחת, אבל יש גם עניין נוסף - לפעול בכיוון של "עשה טוב", לרומם את עם ישראל ולחזק את התקשרותו עם הקב"ה בפועל.

בתקופה שלפני המלחמה, הרבי הכריז על 'מבצע תפילין', וביקש לדאוג שכמה שיותר יהודים יניחו תפילין. לכל דבר יש מקור בתורה, וגם כאן הרבי הביא את דברי חז"ל על הפסוק "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך" "אלו תפילין שבראש", וכן את דברי הרא"ש בהלכות קטנות הלכות תפילין: "מפני קיום מצות תפילין ותיקונן יתקיים באנשי המלחמה וטרף זרוע אף קדקוד".

הרבי רצה לא רק לגונן על יהודים על-ידי "סור מרע", אלא להביא לעם ישראל ישועה גדולה על-ידי התעוררות ב"עשה טוב", וחיזוק ההתקשרות של יהודים עם הקב"ה.

כי כזו הייתה גישתו של הרבי לעולם. לא להתעסק בחושך כי אם להתרומם.

והנה עוד מעשה שסיפר הרב כהן:

היה בחור שביום בהיר אחד החל להתקרב ליהדות אבל היה לו קשר עם נכרית. לאחר שהסבירו לו את חומרת העניין הוא הצליח לפעול שהיא תתגייר. היא אכן התגיירה כדת וכדין, אבל אחר-כך התברר שהבחור כהן ואסור בגיורת. אלא שבשלב זה כבר לא הצליחו לפעול עליו להניעו מלהתחתן איתה. כל הרבנים שניסו להסביר לו את חומרת הלאו וחילול הכהונה וכו', לא הצליחו להזיזו מהחלטתו.

הרב בוימגרטן סידר לו 'יחידות' אצל הרבי והוא הסכים לבוא ולשמוע מה יאמר הרבי. הרבי אמר לו כך: "בטח שמעת שאומרים עלי שאני למדן גדול, ויש אנשים גדולים ממני, אבל גם האנשים הגדולים ביותר, עד כמה שיעבדו ויזככו את עצמם כל ימיהם, אם הם לא נולדו כוהנים - למעלת קדושת הכהונה הם לעולם לא יגיעו. הכהונה היא קדושה שהקב"ה נותן מלמעלה; ואילו האדם בכוחות עצמו לעולם לא יוכל להגיע למעלה זו. ולך הקב"ה נתן את המתנה הנפלאה הזו, את הקדושה המיוחדת של הכהונה".

בסיום ה'יחידות', אחרי שהרבי גמר לתאר ולהפליא את גודל ערכה של הכהונה, אמר הבחור בעצמו: "אכן, אין זה ראוי לחלל קדושה נעלית זו. לא אשא את הגיורת".

הרבי לא נכנס להסביר לו את חומרת האיסור או את גודל העונש; הוא רומם אותו ואז ממילא הדברים השליילים יצאו ממנו.

שאלות לשליח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחичם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM

